

Čís. 9663.

Proti usnesení, povolujícímu exekuci na dlužníkův důchod, nemůže poddlužník, není-li to patrné z návrhu na exekuci, uplatňovati rekuresem, že jest zabavený důchod vyloučen z exekuce. Učinil-li poddlužník přece tak, není závady, by jeho rekurs nebyl vyřízen jako návrh na zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, R II 43/30.)

Soud první stolice povolil exekuci na pensi, již dlužník dostával od pensijního ústavu báňské společnosti. K rekursu pensijního ústavu rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. jest zabavení dávek pojištěnců přípustné jen k úhradě nároků na zákonné výživné a k úhradě záloh poskytnutých zaměstnavatelem nositelům pojištění neb veřejnoprávním korporacím na účet pojistných nároků. Poněvadž vymáhající věřitelka v exekuční žádosti ani netvrdí, že jde o takové výsadné pohledávky, byla exekuce povolena neprávem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu a uložil mu, by o rekursu podaném poddlužníkem do jeho usnesení jednal a rozhodl jako o návrhu na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř.

Důvody:

Rozhoduje o rekursu, mohl rekursní soud hleděti jen k údajům exekučního návrhu. Po této stránce má rekurent pravdu v tom, že z návrhu nevyplývá, zda pense, kterou podle jeho tvrzení dostává povinný jako člen pensijního ústavu tam jmenovaného, jest nárokem podle § 46 zákona čís. 26/29, ježto nelze usouditi, že jde o důchod vytčený v § 15 zákona a že jmenovaný ústav jest náhradním ústavem ve smyslu §§ 73, 103 a násl. zákona. I nejvyšší soud jako soud dovolací může přezkoumati napadené usnesení jen podle údajů exekučního návrhu, a nemůže je potvrditi, ježto se s nimi nesrovnává. Naproti tomu jest v poddlužníkově rekursu skutečně tvrzeno, že exekuce byla povolena a jest vedena na práva a nároky, jež podle platných předpisů jsou vyloučeny z vedení exekuce. V takovém případě může exekuce býti zrušena i z úřadu. Není proto závady, by rekurs poddlužníkův nebylo lze vyřídit jako návrh na zrušení exekuce, neboť i k takovému návrhu jest poddlužník oprávněn, jsa podle § 294 ex. ř. oprávněn k rekursu.

Čís. 9664.

Byla-li žaloba podle § 37 ex. ř. o vyloučení zabavených peněz nepřipustná proto, že zabavené peníze byly již vydány vymáhajícímu věřiteli a s jinými smíseny, nelze vyhověti ani spojenému s ní návrhu na vydání peněžité částky jako ekvivalentu peněz skutečně zabavených, ne-

uvedl-li žalobce kromě svého vlastnického práva k zabaveným penězům právní důvod, proč o toto vydání žádá.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, Rv II 405/29.)

Gersonu G-ovi byly k návrhu žalovaného eráru zabaveny peníze (bankovky) za 3.140 Kč. Pavla G-ová, tvrdíc vlastnické právo k zabaveným penězům, domáhala se na žalovaném eráru nepřipustnosti exekuce a vydání 3140 Kč. Procesní soud první stolice, zjistiv, že peníze dne 26. dubna 1928 Gersonu G-ovi na nádraží v Z. zabavené nebyly jeho vlastnictvím, nýbrž byly vlastnictvím žalobkyně, žalobní prosbu zamítl z důvodu, že, tvrdí-li zástupce žalující strany, že jde o žalobu vybavovací ve smyslu § 37 ex. ř., musí právo, jež tvrdí podle § 37 ex. ř. k předmětu dotčenému exekucí, mítí povahu práva věcného, a nikoliv práva obligačního, jak jest tomu v souzeném případě, a dále z důvodu, že vylučovací žaloba nemůže býti již podána, jakmile zabavené peníze, o nichž žalobce tvrdí, že jsou jeho vlastnictvím, vydány byly výkonným orgánem zástupci vymáhajícího věřitele na zaplacení, což se stalo v souzeném případě, a že nelze revindikovati peníze, které již po výkonu exekuce smíšeny byly s jinými penězi, jak stalo se v souzeném případě. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatelka v tom, že první soud nabyt přesvědčení, že se domáhala žalobou vydání právě těch bankovek, které byly zabaveny, ačkoliv žalobkyně se domáhala jen prohlášení exekuce za nepřipustnou a vydání téže peněžní částky, jak jejímu manželé byla zabavena. Právní názor soudu první stolice, že jde v souzeném případě o žalobu vybavovací, jest správný. Nasvědčuje tomu žaloba, v níž se jen tvrdí, že zabavené věci, v souzeném případě zabavené peníze, jsou vlastnictvím žalobkyně, a v níž žádá o jich vydání z důvodů vlastnictví. Žalobní prosba jest ovšem poněkud neurčitá, ale vzhledem k obsahu žaloby a poněvadž celou žalobní prosbu jest považovati za celek, jest k ní hleděti jako k žalobě vybavovací, neboť se v ní žádá zjištění, že předměty žaloby jsou vlastnictvím žalobkyně, a žádá se tudíž o vydání peněžní částky 3140 Kč. I žalobní žádost nasvědčuje tudíž tomu, že žalobkyně žádá vydání zabaveného peníze. Žalobkyně, i když při ústním jednání bylo jí namítáno, že nejde o vybavovací žalobu, setrvala při tom, že považuje žalobu za vybavovací a nikde neuvedla, že žádá z jiného právního důvodu vydání 3140 Kč a setrvala při tom i za odvolacího řízení, jak z důvodů odvolání vidno. Jest ovšem pravda, že žalobkyně při ústním jednání prohlásila, že souhlasí s tím, aby jí byla vydána částka rovnající se zabavenému penězi, to však podle názoru odvolacího soudu nestačí. V souzeném případě nemohla by se žalobkyně žalobou vybavovací domáhati vydání podle § 37 ex. ř. a také není žaloba v tomto směru dostatečně odůvodněnou, poněvadž zabavené bankovky nejsou tak popsány, by mohly býti od ostatních rozeznány, a mimo to jest žaloba vlastnická, za niž jest žalobu vybavovací ve smyslu § 37 ex. ř. považovati, nepřipustná z toho

důvodu, že peníze byly, jak již prvním soudem bylo zjištěno, a jak i zejména z nesporného přednesu stran vyplývá, smíseny s penězi jinými (§§ 370, 371 obč. zák.). Podle názoru odvolacího soudu byla v souzeném případě na místě jen žaloba z bezdůvodného obohacení, avšak žalobkyně tento právní důvod neuplatňovala. Jest ovšem pravda, že soud není vázán při právním posouzení údaji stran, avšak v tomto případě žalobkyně neuvedla v žalobě nic, co by nasvědčovalo tomu, že se domáhá uvedené částky z důvodu bezdůvodného obohacení, nýbrž naopak tvrdila stále, že žádá vydání peněžní částky z důvodu svého vlastnictví a že žalobu považuje za žalobu vybavovací ve smyslu § 37 ex. ř. a jest proto odvolací soud toho názoru, že soud první stolice správně věc po stránce právní posoudil, zamítнув žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. a jest řešiti jen otázku, zda jde o pouhou vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř., vznesenou z toho důvodu, že žalobkyně má k přemětům exekucí dotčeným právo, nedopouštějící výkon exekuce, či zda lze ji pokládati též za žalobu o plnění z jiného právního důvodu, zejména pro bezdůvodné obohacení. Odvolací soud vyložil ve shodě se spisy a se zákonem, že žalobu, o niž tu jde, jest posuzovati výhradně jako žalobu vylučovací podle § 37 ex. ř. Na této její povaze nic nemění, že do žalobní žádosti byla pojata také věta, že žalovaná strana jest povinna vydati žalující straně 3.140 Kč, a že žalobkyně prohlásila při jednání, že jí nezáleží na tom, by jí byly vydány tytéž peníze, které byly zabaveny, — neboť hromadění žaloby vylučovací se žalobou o peněžité plnění nebylo by v souzeném případě podle § 227 c. ř. s. ani přípustné, ježto pro nárok na peněžité plnění nebyl by dovolaný soud, jehož příslušnost se zakládá jen na ustanovení čl. III. uv. zák. k ex. ř., místně příslušný a žalovaná strana také z toho důvodu namítala místní nepřislušnost soudu. Byla-li ostatně vylučovací žaloba zamítnuta z důvodu, že exekuce byla již ukončena a že exekučně odňaté peníze byly s jinými smíseny, nebylo by lze vyhověti ani spojenému s ní návrhu na vydání peněžité částky jako ekvivalentu peněz skutečně zabavených, poněvadž žalobkyně kromě svého vlastnického práva k zabaveným penězům neuvedla právní důvod, proč o toto vydání žádá. Nejvyšší soud souhlasí proto s právním posouzením, jehož se věci dostalo v napadeném rozsudku, a odkazuje na jeho správné důvody, o jichž vyvrácení se dovolatelka ani nepokouší, vykládajíc zbytečně jen pohnutky, proč upravila žalobu tak, jak zní.

Čís. 9665.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jest dostatečným důvodem k povolení prozatímního opatření, nelze-li podle návrhu a podle osvědčení k němu učiněných míti za jedině možné, že žaloba zdržovací a zastavovací bude bez dalšího zamítnuta.